

S'ha de saber ben bé, que si avui vells i joves poden alternar en les tribunes de les societats científiques sense veure's ignominiosament atropellats, es deu a l'obra depuradora que Presta i altres companys portaren a cap defensant amb una tenacitat admirable les valors acorralades per les argúcies i els sofismes.

Era un *causeur* meravellós d'un esperit que vessava de sinceritat. La portentosa memòria li permetia de disposar d'una gran cabdal d'anècdotes que contava graciosament en la penya que freqüentava i a la capçalera del malalt per a esvair-li les cabòries i els sofriments. Com a bon gourmet, sabia projectar excel·lents menús i en moltes ocasions, amb encert, sabé actuar de cara els fogons preparant arrossos que feren època entre els seus amics.

Era un crític just i sobretot un observador subtilíssim a la capçalera del malalt el convertia en un clínic perspicaç, quasi genial. Aquestes virtuts es palesaven en les juntes, el mateix quan feia la història del malalt com quan amb caràcter de consultor tenia al seu càrrec la síntesi o la conclusió diagnòstica.

No havia estat mai aimant del modernisme terapèutic, però sabia moure's amb els medis ja consagrats per la pràctica amb una traça que admiraven per la seva eficàcia.

S'anomenava oto-rino-laringòleg i procedia de l'escola del malaguanyat Suñé i Molist, però, en dir la veritat, era una especialitat que no l'havia sentida mai, perquè la trobava d'horitzons limitats i preferia moure's dintre de l'ample camp de la medicina interna on li permetien desenvolupar la seva fecunda intel·ligència.

No fou mai molt sol·licitat per la clientela privada per dues raons fonamentals: Primer, perquè mai no l'havia treballada, puix era l'últim que veia en el tracte social; segon, perquè en els malalts que de l'especialitat li enviaven alguns companys hi veia més el procés general que motivava el conflicte oto-rino-laringòleg que la lesió frívola que li encomanaven guarir i aleshores sense malícia envaïa un terreny que semblava pertinent al metge de capçalera.

Del tracte personal amb l'amic Presta no ens queda als que ens havia honorat amb la seva amistat, més que raons per a admirar-lo, per a estimar-lo des del fons de la nostra ànima, puix quantes vegades trucàrem a les portes del seu cor per a demanar-li un consol i un auxili per les nostres penes, ens rebé i rebé tothom sempre amb actitud generosa donant-se en cos i ànima fins el sacrifici com si aquelles penes haguessin entrat ja a formar part del seu patrimoni espiritual.

De la seva actuació des de la Presidència del Sindicat de Metges de Catalunya, càrrec de màxima significació que pot aconseguir un metge, en sortí ple de prestigi per l'entusiasme i encert amb què inspirà tots els seus actes, i avui, que dissortadament no el comptem entre nosaltres, tots els metges de Catalunya, i tots els catalans hem d'inclinar-nos respectuosament davant de la seva memòria i fer una ofrena d'amor i gratitud perennal a aquest català noble i esforçat que ho donà tot per la regeneració de la seva terra i pel bé de la humanitat.

Beneïm la memòria de tan il·lustre company, i fem vots per tal que la seva vida exemplar, serveixi d'espill a les generacions futures.